

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE**

VĚC DOSTÁL proti ČESKÉ REPUBLICE
(stížnost č. 52859/99)

**ROZSUDEK
ŠTRASBURK
25. května 2004**

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

Ve věci Dostál proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení
pánové J.-P. COSTA, *předseda*, L. LOUCAIDES,
C. BÎRSAN,
K. JUNGWIERT,
V. BUTKEVYCH,
paní W. THOMASSEN, A. MULARONI, *soudci*, a pan T. L. EARLY, *zástupce
tajemnice sekce*,
po poradě konané dne 12. listopadu 2002 a dne 4. května 2004,
vynesl tento rozsudek, který byl přijat posledně uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 52859/99) směřující proti České republice, kterou dne 26. dubna 1999 na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) podal k Soudu český občan pan Vladimír Dostál (dále jen „stěžovatel“).

2. Českou vládu (dále jen „vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. Schorm.

3. Druhá sekce Soudu dne 12. listopadu 2002 prohlásila stížnost za částečně nepřijatelnou, rozhodla vládě oznámit část stížnosti týkající se délky jednotlivých řízení vedených stěžovatelem a s ní spojené neexistence účinného právního prostředku nápravy a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

4. Stěžovatel se narodil v roce 1935, trvalé bydliště má v Ostravě.

1. Řízení vedené pod spisovou značkou 33 C 187/94

5. Dne 2. května 1994 zahájil stěžovatel u Okresního soudu v Ostravě občanskoprávní řízení, v němž se domáhal, aby mu D. B. uhradil dlužnou částku z titulu bezdůvodného obohacení. Téhož dne požádal o osvobození od soudních poplatků.

6. Dne 6. září 1994 vyzval soud stěžovatele k odstranění vad podání. Vzhledem k nejednoznačnému stěžovatelovu vysvětlení jej soud dne 25. října 1995 vyslechl.

7. Za účelem zajištění důkazu podal stěžovatel dne 29. května 1997 soudu návrh na vydání předběžného opatření.

8. Dne 16. června 1997 byl stěžovatel vyzván k přepočtení požadované částky na českou národní měnu.

9. Dne 6. října 1997 požádal stěžovatel o bezplatnou právní pomoc. Okresní soud jeho žádost dne 19. listopadu 1997 zamítl. Dne 8. prosince 1997 se stěžovatel odvolal. Dne 27. února 1998 Krajský soud v Ostravě napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil okresnímu soudu.

10. Dne 24. dubna 1998 okresní soud osvobodil stěžovatele od soudních poplatků.

11. Dne 5. května 1998 stěžovatel svůj žalobní návrh rozšířil.

12. Dne 7. května 1998 soud zamítl návrh stěžovatele na ustanovení právního zástupce. K odvolání stěžovatele krajský soud toto rozhodnutí dne 30. října 1998 zrušil. Dne 2. března 1999 byla stěžovateli poskytnuta bezplatná právní pomoc.

13. Dne 30. dubna 1999 soud zamítl návrh stěžovatele ze dne 29. května 1997 na vydání předběžného opatření. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí odvolal.

14. Dne 17. května 1999 stěžovatel upřesnil výši požadované částky.

15. Stěžovatel podal předsedovi soudu několik stížností na průtahy v řízení.

Dne 21. května 1999 stěžovatel namítl nečinnost okresního soudu v ústavní stížnosti.

16. Dne 1. července 1999 se ve věci konalo první ústní jednání; to však bylo z důvodu nepřítomnosti stěžovatele odročeno.

17. Dne 3. září 1999 vznesl stěžovatel vůči soudci P. O. námitku podjatosti. Později stěžovatel zjistil, že tato námitka není v soudním spise založena, a vznesl ji tedy opětovně dne 22. prosince 1999.

18. Dne 23. září 1999 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatele pro nevyčerpání prostředků nápravy s odůvodněním, že z ústavní stížnosti nevyplývalo, zda stěžovatel podal předsedovi soudu stížnost na průtahy v řízení.

19. Dne 29. května 2000 krajský soud vyloučil soudce P. O. z projednávání a rozhodování věci.

20. Dne 4. července 2000 byla s touto věcí spojena věc vedená pod spisovou značkou 33 C 188/94.

21. Dne 8. srpna 2000 okresní soud přerušil řízení až do vydání rozhodnutí o předběžné otázce v jiné věci. Dne 13. října 2000 byl zamítnut stěžovatelův návrh na pokračování v řízení.

22. Dne 24. května 2001 krajský soud zamítl další stěžovatelovu námitku podjatosti vůči soudci.

23. Dne 20. června 2001 byl zamítnut návrh stěžovatele na pokračování v řízení. Krajský soud dne 27. září 2001 toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc okresnímu soudu.

24. Dne 1. listopadu 2001 byl zamítnut stěžovatelův návrh na rozšíření žaloby.

25. Na závěr ústního jednání konaného dne 21. listopadu 2001 okresní soud zamítl stěžovatelovu žalobu i jeho návrh na přiznání náhrady nákladů řízení.

26. Dne 23. května 2002 krajský soud zamítnutí stěžovatelovy žaloby potvrdil a část rozsudku týkající se nákladů řízení zrušil.

27. Po vyslechnutí stěžovatele dne 8. července 2002 okresní soud dne 26. srpna 2002 rozhodl státu i stěžovateli náhradu nákladů řízení nepřiznat. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. září 2002.

28. Rozhodnutím ze dne 3. září 2002, které nabylo právní moci dne 25. září 2002, bylo státu nařízeno nahradit stěžovateli náklady právního zastoupení.

2. Řízení vedené pod spisovou značkou 33 C 188/94

29. Dne 2. května 1994 podal stěžovatel proti D. B. u Okresního soudu v Ostravě žalobu o náhradu škody. Současně podal žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na vydání předběžného opatření.

30. Dne 2. září 1994 soud žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl. K odvolání stěžovatele Krajský soud v Ostravě dne 31. října 1994 rozhodnutí zrušil.

31. Dne 5. října 1997 požádal stěžovatel o bezplatnou právní pomoc. Tato žádost byla dne 17. října 1997 zamítnuta; k odvolání stěžovatele bylo toto rozhodnutí krajským soudem dne 27. února 1998 zrušeno.

32. Dne 24. dubna 1998 soud stěžovatele osvobodil od soudních poplatků. Dne 7. května 1998 soud opětovně zamítl návrh stěžovatele na ustanovení právního zástupce. K odvolání stěžovatele krajský soud napadené rozhodnutí dne 30. září 1998 zrušil. Dne 2. března 1999 ustanovil okresní soud stěžovateli právního zástupce.

33. Dne 30. dubna 1999 soud zamítl návrh na vydání předběžného opatření, podaný stěžovatelem dne 2. května 1994. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí odvolal.

34. Stěžovatel mezitím podal předsedovi soudu stížnost na průtahy v řízení, avšak bezvýsledně. Dne 12. července 1999 podal stěžovatel proti nečinnosti okresního soudu ústavní stížnost.

35. Dne 3. září 1999 navrhl stěžovatel vyloučení soudce P. O. z projednávání a rozhodování věci s odůvodněním, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces vedený v přiměřené lhůtě. Krajský soud dne 31. ledna 2000 tento návrh zamítl.

36. Dne 4. dubna 2000 Ústavní soud vyhověl ústavní stížnosti a nařídil okresnímu soudu, aby v řízení pokračoval bez průtahů. Dle názoru stěžovatele nemělo toto rozhodnutí na průběh řízení žádný vliv.

37. Dne 21. listopadu 2001 okresní soud stěžovatelovu žalobu zamítl.

38. Dne 23. května 2002 krajský soud rozsudek potvrdil.

3. Řízení vedené pod spisovou značkou 23 C 227/94

39. Dne 8. června 1994 podal stěžovatel u Okresního soudu v Ostravě žalobu na snížení výše nájemného proti bytovému družstvu.

40. Dne 2. října 1996 byl stěžovatel soudem vyzván k doplnění svého podání, což učinil dne 19. prosince 1996.

41. Dne 24. března 1997 soud řízení zastavil s odůvodněním, že stěžovatel v dostatečné míře neodstranil vady svého podání. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel dne 16. dubna 1997 odvolal, dne 21. května 1997 požádal o osvobození od soudních poplatků.

42. Dne 4. srpna 1997 Krajský soud v Ostravě zrušil rozhodnutí ze dne 24. března 1997 s tím, že stěžovatel během odvolacího řízení svůj návrh upřesnil, a vrátil věc okresnímu soudu.

43. Dne 6. února 1997 stěžovatel požádal o ustanovení právního zástupce.

44. Dne 18. prosince 1997 zamítl soud žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků. K odvolání stěžovatele však bylo rozhodnutí dne 17. března 1998 krajským soudem potvrzeno.

45. Dne 20. dubna 1998 požádal stěžovatel o prodloužení lhůty stanovené pro zaplacení soudních poplatků. Dne 7. května 1998 doručil soudu návrh na rozšíření žaloby. Dne 28. května 1998 stěžovatel požádal o další prodloužení lhůty k zaplacení soudních poplatků, a to až do 8. července 1998.

46. Dne 1. června 1998 soud řízení zastavil s odůvodněním, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek; současně také zamítl jeho návrh na ustanovení právního zástupce.

47. Dne 22. června 1998 Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost stěžovatelovu ústavní stížnost proti rozhodnutím ze dne 18. prosince 1997 a 17. března 1998.

48. Dne 23. června 1998 stěžovatel uhradil soudní poplatek. Dne 4. srpna 1998 změnil svou žalobu a navrhl provedení dalších dvou důkazů.

49. Dne 9. října 1998 okresní soud zrušil své rozhodnutí o zastavení řízení s tím, že zaplacením soudního poplatku stěžovatel odstranil překážku postupu řízení.

50. Dne 11. listopadu 1998 stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči soudci pověřenému projednáním a rozhodováním jeho věci. Dne 5. října 1999 krajský soud tuto námitku zamítl.

51. Dne 7. ledna 1999 stěžovatel opětovně požádal o ustanovení právního zástupce, žádost doplnil dne 6. dubna; další žádost předložil dne 25. října 1999.

52. Dne 19. července 1999 stěžovatel podal stížnost na nečinnost soudu.

53. Podle všeho podal stěžovatel dne 30. listopadu 1999 ústavní stížnost, v níž namítal průtahy v řízení. Následně byl stěžovatel vyzván, aby si do 13. ledna 2000 zvolil právního zástupce.

54. Ústní jednání nařízená na 3. prosince 1999, 26. ledna a 6. března 2000 byla z důvodu neomluvené nepřítomnosti stěžovatele odročena.

55. Na závěr jednání konaného dne 31. března 2000, na něž se stěžovatel nedostavil, byla jeho žaloba zamítnuta.

56. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí odvolal, rozsudek byl však dne 19. prosince 2000 krajským soudem potvrzen a nabyl právní moci dne 17. ledna 2001.

4. Řízení vedené pod spisovou značkou 39 C 508/94

57. Dne 15. listopadu 1994 podal stěžovatel u Okresního soudu v Ostravě proti M. H. žalobu o zaplacení částky 280.000 Kč. S ohledem na svou finanční situaci požádal současně o osvobození od soudních poplatků.

58. Dne 13. března 1995 podal návrh na vydání platebního rozkazu a ve smyslu ustanovení § 30 občanského soudního řádu požádal o ustanovení advokáta. Přes opakované výzvy stěžovatele prý soud u těchto návrhů zůstal nečinný.

59. Dne 27. listopadu 1995 vzal stěžovatel svou žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení advokáta zpět. Poté opakovaně vyzýval soud, aby mu provedl výpočet poplatku.

60. Dne 4. září 1996 soud zamítl návrh stěžovatele na osvobození od soudních poplatků. Dne 17. října 1996 se stěžovatel proti tomuto rozhodnutí ohradil s tím, že svou žádost o osvobození od soudních poplatků již vzal zpět. Dne 29. dubna 1997 byl tedy stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku.

61. Z důvodu nečinnosti okresního soudu požádal stěžovatel dne 14. srpna 1997 o postoupení věci jinému soudu. Odpověď však neobdržel.

62. Mezitím podal stěžovatel předsedovi soudu a ministerstvu spravedlnosti stížnost na průtahy v řízení.

63. Dne 14. května 1998 byl stěžovatel vyslechnut mimo veřejné jednání. Při této příležitosti vznesl námitku podjatosti vůči soudci M. T.

64. Dne 7. ledna 1999 požádal stěžovatel o poskytnutí bezplatné právní pomoci.

65. Stěžovatel tvrdí, že na průtahy v řízení poukazoval ve své ústavní stížnosti podané dne 21. ledna 1999.

66. Dne 28. ledna 1999 Krajský soud v Ostravě rozhodl, že soudce M. T. není z projednávání a rozhodování stěžovatelovy věci vyloučen.

67. S odvoláním na článek 6 Úmluvy podal stěžovatel dne 8. února 1999 proti průtahům v řízení ústavní stížnost.

68. Dne 30. března 1999 podal stěžovatel proti rozhodnutí ze dne 28. ledna 1999 dovolání s tím, že jej náležitě odůvodní za pomoci právního zástupce poté, co mu bude ustanoven v souladu s jeho žádostí ze dne 7. ledna 1999.

69. Toto řízení pravděpodobně doposud nebylo skončeno.

5. Řízení vedené pod spisovou značkou 30 C 580/95

70. Dne 6. prosince 1995 podal stěžovatel u Okresního soudu v Ostravě žalobu na náhradu škody; tuto dne 28. června 1996 ještě rozšířil.

71. Dne 21. prosince 1995 byl vyzván k zaplacení soudního poplatku, což učinil dne 19. ledna 1996.

72. Dne 9. února 1996 navrhl stěžovatel soudu vydání platebního rozkazu.

73. Dne 11. dubna 1996 požádal stěžovatel o postoupení věci jinému soudu. Následně soudu doručil řadu návrhů a opakovaně byl vyzýván k upřesnění jejich účelu. Dne 24. července 1997 navrhl rozšíření počtu účastníků na straně žalované.

74. Dne 9. února 1998 podal stěžovatel žádost o osvobození od soudních poplatků. Jeho žádosti bylo vyhověno dne 20. února 1998; příslušné rozhodnutí mu však bylo doručeno až dne 6. dubna 1999.

75. Dne 30. dubna 1998 Vrchní soud v Olomouci zamítl návrh stěžovatele na postoupení věci Okresnímu soudu ve Znojmě.

76. Ústní jednání nařízené na 17. září 1998 se z důvodu námitky podjatosti vznesené stěžovatelem dne 14. července 1998 nekonalo.

77. Po obdržení stanovisek účastníků řízení konal soud jednání dne 15. října 1998.

78. Dne 29. října 1998 Krajský soud v Ostravě zamítl návrh na vyloučení soudece okresního soudu z projednávání a rozhodování věci. Poté, co byl dne 15. ledna 1999 jeho opravný prostředek odmítnut jako nepřijatelný, podal stěžovatel dovolání.

79. Dne 4. prosince 1998 soud vyhověl návrhu stěžovatele na ustanovení právního zástupce. Od 16. března 1999 vyzval soud zástupce stěžovatele, aby odstranil vady jednotlivých návrhů.

80. Dne 27. dubna 1999 stěžovatel své návrhy upřesnil; dne 28. dubna 1999 svou žalobu doplnil.

81. Dne 31. května 1999 Nejvyšší soud obdržel dovolání stěžovatele proti rozhodnutí ze dne 29. října 1998.

Dne 29. února 2000 dovolací soud řízení o dovolání zastavil; dne 8. března 2000 byl spis vrácen okresnímu soudu.

82. Dne 19. června 2000 krajský soud zamítl námitku podjatosti vznesenou stěžovatelem dne 27. března 2000. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí odvolal; vrchní soud však dospěl k závěru, že odvolání nemůže projednat, dokud se účastníci nevysloví k listině ze dne 18. srpna 2000. Stěžovatel na výzvy soudu ze dne 20. října a dne 27. listopadu 2000 nereagoval.

83. Dne 26. ledna 2001 vrchní soud zastavil řízení o odvolání proti rozhodnutí ze dne 19. června 2000.

84. Dne 27. dubna 2001 stěžovatel ústavní stížností napadl rozhodnutí ze dne 19. června 2000 a ze dne 26. ledna 2001. Ústavní soud ústavní stížnost dne 7. ledna 2002 odmítl.

85. Na žádost účastníků řízení bylo jednání nařízené na 11. dubna 2002 odročeno na 16. května 2002.

86. Pokud se týká prvního žalovaného, soud dne 24. května 2002 žalobě stěžovatele vyhověl; tento žalovaný i stěžovatel se proti rozhodnutí odvolali.

87. S odůvodněním, že stěžovatel mezitím svou žalobou napadl i ministerstvo spravedlnosti, krajský soud dne 3. září 2002 vrátil spis bez vydání rozhodnutí. Okresní soud tuto část řízení vyloučil ze společného řízení.

88. Dne 2. října 2002 bylo krajskému soudu předloženo odvolání účastníků řízení proti rozsudku ze dne 24. května 2001. Krajský soud nařídil jednání na 5. února 2003.

89. Zdá se, že řízení nadále probíhá.

6. Řízení vedené pod spisovou značkou 30 C 581/95

90. Dne 6. prosince 1995 podal stěžovatel u Okresního soudu v Ostravě žalobu proti dvěma advokátkám, které jej zastupovaly v jiném soudním řízení; žalobou se domáhal vydání faktur a dokumentů, jakož i náhrady škody.

91. Dne 11. dubna 1996 stěžovatel požádal o postoupení věci jinému soudu.

92. Dne 28. listopadu 1996 byl stěžovatel vyzván k odstranění vad a k upřesnění svých požadavků. Stěžovatel reagoval dne 30. prosince 1996. Dne 29. dubna 1997 pak požádal o osvobození od soudních poplatků.

93. Česká advokátní komora dne 29. října 1996 žádosti stěžovatele vyhověla a ustanovila mu právního zástupce.

94. Ve dnech 17. července a 1. října 1997 stěžovatel upřesnil důvody svého návrhu na postoupení věci jinému soudu.

95. Rozhodnutím ze dne 9. prosince 1997, které bylo stěžovateli doručeno dne 28. dubna 1999, byl stěžovatel osvobozen od soudních poplatků. Dle jeho názoru bylo rozhodnutí antidatováno.

96. Dne 29. dubna 1998 navrhl stěžovatel vydání předběžného opatření.

97. Dne 30. dubna 1998 vrchní soud zamítl návrh na postoupení věci Okresnímu soudu ve Zlíně.

98. Z důvodu podjatosti stěžovatel dne 27. října 1998 požádal o postoupení věci jinému soudu; svůj návrh upřesnil dne 28. prosince 1998.

99. Dne 15. listopadu 1999 rozhodl krajský soud, že soudce M. J. není vyloučen z projednávání a rozhodování věci.

100. Ustanovený advokát dne 15. února 1999 stěžovateli oznámil, že jej Česká advokátní komora zprostila povinnosti jej zastupovat.

101. Dne 11. března 1999 okresní soud částečně vyhověl návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření. Stěžovatel se odvolal proti části rozhodnutí, v níž byl jeho návrh zamítnut. Dne 14. dubna a 3. září 1999 byl vyzván k odstranění vad svého odvolání.

102. Dne 12. května 1999 soud vyhověl žádosti stěžovatele na poskytnutí bezplatné právní pomoci.

103. Dne 20. října 1999 vzal stěžovatel zpět své odvolání proti rozhodnutí ze dne 11. března 1999. Krajský soud dne 29. října 1999 řízení zastavil.

104. Dne 8. listopadu 1999 podal stěžovatel návrh na vyloučení soudce. Dne 11. února 2000 byl stěžovatelův advokát vyzván k upřesnění tohoto návrhu, toto však neučinil. Krajský soud návrh na vyloučení soudce P. S., který předtím nahradil soudce M. J., zamítl.

105. Ve dnech 12. června a 30. října 2000 stěžovatel navrhl výkon předběžného opatření a zaplacení náhrady škody žalovanou stranou.

106. Dne 14. listopadu 2000 vyzval soud stěžovatele k upřesnění svého posledního návrhu.

107. Dne 13. února 2001 navrhl stěžovatel rozšíření žaloby také proti ministerstvu spravedlnosti.

Dne 11. února 2002 soud rozšíření žaloby nepřipustil.

108. Dne 28. srpna 2001 připadl stěžovatelův případ z důvodu odchodu soudce, kterému byla věc původně přidělena, soudci jinému.

109. Dne 3. dubna 2002 vyzval nový soudce stěžovatele k odstranění vad podání. Dne 18. dubna 2002 požádal stěžovatel o prodloužení stanovené lhůty.

110. Dne 29. dubna 2002 bylo soudu doručeno faxem opravené znění žaloby. Soud následně požádal stěžovatele o dodání originálu.

111. Dne 22. srpna 2002 okresní soud stěžovatelovu žalobu částečně zamítl.

112. K odvolání stěžovatele bylo toto rozhodnutí dne 25. října 2002 krajským soudem zrušeno; krajský soud ve svém odůvodnění uvedl, že druhá část žaloby byla dostatečně určitá a mohlo o ní být rozhodnuto.

Podle všeho toto řízení dosud neskončilo.

7. Řízení vedené pod spisovou značkou 58 C 37/96

113. Dne 3. ledna 1996 podal stěžovatel u Okresního soudu v Ostravě žalobu na náhradu škody proti advokátce J. M.

114. Dne 17. ledna 1996 byl stěžovatel vyzván k odstranění vad podání; na tuto výzvu reagoval podáními ze dne 1. února, 3. a 11. dubna 1996.

115. Dne 11. dubna 1996 požádal stěžovatel o postoupení věci jinému soudu.

116. Dne 18. dubna 1996 požádal soudce S. D. o své vyloučení z projednávání věci. Krajský soud v Ostravě jeho návrhu dne 30. října 1996 vyhověl.

117. Dne 21. května 1997 požádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení právního zástupce. Stěžovatel rovněž namítal, že doposud nebylo rozhodnuto o jeho návrhu ze dne 11. dubna 1996.

118. Dne 31. října 1997 Vrchní soud v Olomouci návrh na postoupení věci jinému soudu zamítl.

119. Dne 3. března 1998 stěžovatel navrhl rozšíření účastníků na straně žalované.

120. Dne 25. května 1998 okresní soud zamítl návrhy ze dne 21. května 1997. Rozhodnutí bylo potvrzeno krajským soudem dne 3. srpna 1998.

121. Dne 4. listopadu a 8. prosince 1998 vyzval soud stěžovatele k zaplacení soudního poplatku.

122. Dne 3. listopadu 1998 podal stěžovatel proti rozhodnutí ze dne 3. srpna 1998 dovolání; dovolání doplnil dne 4. ledna 1999.

123. Z důvodu nečinnosti navrhl stěžovatel dne 14. prosince 1998 vyloučení soudce okresního soudu z projednávání a rozhodování věci.

124. Dne 19. dubna 1999 stěžovatel opět podal návrh na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení právního zástupce.

125. Dne 31. května 1999 krajský soud zamítl námitku podjatosti vznesenou vůči soudci okresního soudu.

126. V červenci 1999 ustanovila Česká advokátní komora stěžovateli právního zástupce, který doplnil jeho dovolání ze dne 3. listopadu 1998.

127. Dne 19. října 1999 Nejvyšší soud odmítl dovolání stěžovatele pro absenci odpovídajícího dovolacího důvodu.

128. Dne 16. ledna 2000 stěžovatel namítal, že soud doposud nerozhodl o jeho návrzích ze dne 19. dubna 1999.

129. Dne 13. března 2000 byl stěžovatel vyzván, aby se za účelem objasnění svých návrhů dostavil na přípravné jednání.

130. Dne 18. dubna 2000 požádal stěžovatel správu sociálního zabezpečení o poskytnutí údajů ohledně svého důchodu.

131. Dne 2. srpna 2000 soud zamítl návrhy stěžovatele na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení právního zástupce. Krajský soud toto rozhodnutí dne 21. listopadu 2000 potvrdil.

132. Dne 11. prosince 2000 byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku a poučen o případném zastavení řízení. Ve své odpovědi ze dne 13. prosince 2000 stěžovatel soudu oznámil, že nemá k dispozici dostatek finančních prostředků.

133. Dne 22. prosince 2000 okresní soud zastavil řízení z důvodu, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek, a současně zamítl jeho žádost o osvobození od soudních poplatků. Krajský soud toto rozhodnutí dne 28. března 2001 potvrdil.

134. Dne 2. ledna 2001 stěžovatel podal k předsedovi soudu stížnost na délku řízení.

135. Dne 18. května 2001 se advokát ustanovený stěžovateli pro účely podání ústavní stížnosti proti zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků a proti rozhodnutí o zastavení řízení vzdal své funkce s tím, že nároky stěžovatele jsou nedůvodné.

136. Dne 26. března 2002 stěžovatel podal návrh na obnovu řízení. Okresní soud jeho návrh dne 23. května 2002 zamítl.

137. Dne 25. června 2002 stěžovatel požádal o prodloužení lhůty stanovené k podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 23. května 2002 s odůvodněním, že Českou advokátní komoru požádal o ustanovení právního zástupce.

138. Na žádost soudu ze dne 6. ledna 2003 Česká advokátní komora sdělila, že stěžovateli bylo od roku 1999 v rámci bezplatné právní pomoci ustanoveno čtyřicet šest právních zástupců.

8. Řízení vedené pod spisovou značkou 23 C 66/98

139. Dne 4. června 1998 podal stěžovatel u Krajského soudu v Ostravě žalobu na ochranu osobnosti pro křivé svědectví proti M. K. Zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků.

140. Dne 10. června 1998 soud zamítl jeho žádost o osvobození od soudních poplatků s odůvodněním, že se zřejmě jedná o návrh bez naděje na úspěch ve věci. Stěžovatel se odvolal a následně byl od soudních poplatků osvobozen rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. července 1998.

141. Dne 9. září 1998 byla kopie žaloby zaslána žalovanému k vyjádření.

142. Na ústním jednání konaném dne 13. října 1998 požádal stěžovatel o ustanovení právního zástupce; jeho návrh byl dne 22. října 1998 zamítnut. Jednání bylo odročeno, neboť soudní spis se nacházel u Nejvyššího soudu.

143. Dne 6. listopadu 1998 stěžovatel navrhl vyloučení soudců krajského soudu pověřených projednáváním jeho věci. Dne 21. prosince 1998 vnesl námitku podjatosti proti dalším soudcům.

144. Dne 19. listopadu 1998 se stěžovatel odvolal proti rozhodnutí ze dne 22. října 1998. Dne 29. prosince 1998 byl pak vyzván k doplnění odvolání, což učinil dne 4. ledna 1998.

145. Dne 31. března 1999 vrchní soud potvrdil rozhodnutí ze dne 22. října 1998 s tím, že pro ochranu zájmů stěžovatele není nutné, aby byl zastoupen advokátem. Soud zároveň zamítl návrh na vyloučení soudců krajského soudu z projednávání věci.

146. Dne 11. května 1999 stěžovatel napadl rozhodnutí ze dne 31. března 1999 dovoláním a opětovně podal návrh na ustanovení právního zástupce za účelem vypracování kvalifikovaného dovolání. Jednání nařízené na 31. května 1999 bylo proto odročeno.

147. Dne 9. června 1999 Nejvyšší soud odmítl dovolání stěžovatele jako nepřipustné.

148. Dne 31. srpna 1999 podal stěžovatel ústavní stížnost, v níž namítal zejména průtahy v řízení. Právní zástupce ustanovený stěžovateli Českou advokátní komorou považoval tento krok za neoprávněný.

149. Dne 7. září 1999 poskytl Ústavní soud stěžovateli desetidenní lhůtu k odstranění formálních vad jeho podání a k tomu, aby se dal zastoupit advokátem.

150. Dne 11. září 1999 požádal stěžovatel Českou advokátní komoru o ustanovení dalšího právního zástupce. Svou žádost zopakoval u krajského soudu dne 4. října 1999.

151. Dne 3. října 1999 oznámil okresní soud krajskému soudu, že se spis nachází u Ústavního soudu.

152. Jednání nařízené krajským soudem na 15. října 1999 bylo z důvodu nepřítomnosti účastníků řízení odročeno. Dne 19. října 1999 byli účastníci předvoláni na jednání nařízené na 18. listopadu 1999. Stěžovateli byla uložena pokuta, neboť se na toto jednání nedostavil. Vrchní soud jeho odvolání proti tomuto rozhodnutí dne 17. prosince 1999 zamítl.

153. Dne 17. listopadu 1999 (po uplynutí desetidenní lhůty stanovené stěžovateli dne 7. září 1999) stěžovatel za pomoci svého advokáta ústavní stížnost ze dne 31. srpna 1999 doplnil s tím, že směřovala proti rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 9. června 1999 a vrchního soudu ze dne 31. března 1999.

154. Dne 20. prosince 1999 stěžovatel navrhl rozšíření účastníků řízení na straně žalované.

155. Dne 17. ledna 2000 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatele jako opožděnou, neboť za datum jejího podání považoval 17. listopad 1999 (a nikoli 31. srpen 1999).

156. Dne 18. února 2000 stěžovatel navrhl vyloučení soudce pověřeného projednáváním jeho věci. Dotyčný soudce se k tomuto návrhu vyjádřil dne 21. února 2000.

157. Dne 20. března 2000 vrchní soud návrh na vyloučení zamítl. Stěžovatel tvrdí, že toto rozhodnutí napadl ústavní stížností podanou dne 16. června 2000.

158. Dne 12. května 2000 krajský soud zamítl návrh na vydání předběžného opatření podaný stěžovatelem dne 3. března 2000, jakož i jeho návrh ze dne 20. prosince 1999. Stěžovatel se odvolal, odvolání však vrchní soud dne 28. července 2000 zamítl.

159. Dne 15. září 2000 byl spis zaslán Ústavnímu soudu, který následně ústavní stížnost stěžovatele odmítl.

160. Dne 15. listopadu 2000 stěžovatel opět navrhl vyloučení soudce; dne 22. listopadu 2000 požádal o poskytnutí bezplatné právní pomoci a dne 24. listopadu 2000 rozšířil svou žalobu také proti D. B.

161. Dne 21. prosince vrchní soud návrh na vyloučení zamítl.

162. Dne 19. února 2001 krajský soud zamítl návrhy stěžovatele ze dne 22. a 24. listopadu 2000. Dne 5. března 2001 podal stěžovatel odvolání, jehož vady posléze odstranil dne 3. dubna 2001.

163. Dne 4. dubna 2001 krajský soud zamítl návrh stěžovatele na rozšíření účastníků na straně žalované o ministerstvo spravedlnosti. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí odvolal; dne 2. května 2001 byl stěžovatel vyzván k odstranění vad odvolání, následně požádal o prodloužení stanovené lhůty.

164. Odvolání stěžovatele ze dne 19. února a 4. dubna 2001 byla dne 1. června 2001 předložena vrchnímu soudu. Dne 8. června 2001 je vrchní soud vrátil krajskému soudu s tím, aby tento vyzval stěžovatele k doplnění podání ze dne 15. listopadu 2001.

165. Na základě výzvy ze dne 12. června 2001 doplnil stěžovatel své podání dne 16. července 2001. Spis byl dne 3. srpna 2001 předložen vrchnímu soudu.

166. Dne 27. srpna 2001 byl spis předložen Nejvyššímu soudu, aby rozhodl o návrhu na vyloučení soudce vrchního soudu; návrh byl zamítnut dne 28. srpna 2001.

167. Dne 26. září 2001 vrchní soud zamítl návrhy stěžovatele ze dne 22. a 24. listopadu 2000. Vrchní soud rovněž potvrdil rozhodnutí ze dne 4. dubna 2001.

168. Dne 21. března 2001 krajský soud zamítl další návrh stěžovatele ze dne 14. března 2002 na ustanovení právního zástupce.

169. Jednání nařízené na 19. dubna 2002 bylo odročeno z důvodu nepřítomnosti odpůrce, kterému byla uložena pokuta; ten se proti tomuto rozhodnutí dne 16. května 2002 odvolal.

170. Dne 7. června 2002 se konalo veřejné jednání. Řízení podle všeho nadále před krajským soudem probíhá.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K PŘEDBĚŽNÉ NÁMITCE VLÁDY

171. Vláda vznáší námitku nevyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy s odůvodněním, že ve většině případů stěžovatel opomněl využít právních prostředků určených k urychlení řízení nebo k přiznání náhrady škody za zjištěné průtahy.

172. Soud připomíná, že již obdobnou námitku zamítl ve věci *Hartman proti České republice* (č. 53341/99, § 55-69, ESLP 2003-VIII). Soud nespatřuje žádný důvod, pro který by měl tentokrát rozhodnout jinak, a tuto námitku tudíž zamítá.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

173. Stěžovatel tvrdí, že délka výše uvedených řízení byla v rozporu se zásadou „přiměřené lhůty“ zakotvenou v článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

174. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí a uvádí mimo jiné, že význam těchto případů neodůvodňoval, aby byly vyřizovány přednostně.

1. Řízení vedené pod spisovou značkou 33 C 187/94

175. Posuzované období začalo dne 2. května 1994 a skončilo dne 23. května 2002 rozhodnutím krajského soudu ve věci samé. Toto řízení vedené na dvou stupních soudní soustavy tedy trvalo osm let a dvacet jedna dní.

A. K přijatelnosti

176. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod nepřijatelnosti této části stížnosti a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

177. Vláda připouští, že předmětná věc nebyla složitá. Podle jejího názoru byla délka řízení výrazným způsobem ovlivněna samotným stěžovatelem, který byl opakovaně vyzýván k odstranění vad svých podání, nedostavil se na jednání nařízené na 1. července 1999 a učinil některé procesní úkony, jež se ukázaly jako nedůvodné. Vnitrostátní orgány naproti tomu věnovaly dané věci přiměřenou pozornost a jednaly v dobré víře v úmyslu dovést řízení co nejdříve do konce; vydaly také řadu procesních rozhodnutí, aby náležitě posoudily některé vedlejší otázky a zjistily finanční situaci stěžovatele.

178. Stěžovatel se domnívá, že řízení trpělo průtahy; uvádí dále, že rozhodnutí bylo vydáno bez posouzení věci.

179. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení hodnotí na základě okolností daného případu a s ohledem na kritéria plynoucí z jeho vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro dotčené osoby (viz z mnoha dalších *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII).

180. Soud se domnívá, že daný případ nebyl obzvláště složitý a že stěžovatel může být činěn odpovědným za některé průtahy. Soud však zjistil období nečinnosti, která lze přičíst vnitrostátním soudům, a to zejména od 25. října 1995 do 16. června 1997, od 23. září 1999 do 29. května 2000 a dále dobu, která uplynula, než bylo vydáno rozhodnutí o poskytnutí bezplatné právní pomoci (od 6. října 1997 do 2. března 1999). Soud proto dospěl k závěru, že celkovou dobu více než osmi let nelze jako takovou považovat za odpovídající požadavkům na „přiměřenou délku“, kterou zaručuje článek 6 odst. 1 Úmluvy.

181. Tyto skutečnosti Soudu postačují k tomu, aby učinil závěr, že stěžovatelova věc nebyla projednána v přiměřené lhůtě. K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

2. Řízení vedené pod spisovou značkou 33 C 188/94

182. Posuzované období začalo dne 2. května 1994 a skončilo dne 23. května 2002 rozhodnutím krajského soudu poté, co byla tato věc spojena s předchozím řízením. Řízení zahrnující dva stupně soudní soustavy tedy trvalo osm let a dvacet jedna dní.

A. K přijatelnosti

183. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod nepřijatelnosti této části stížnosti a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

184. Vláda uznává, že věc nebyla složitá a že stěžovatel svým chováním nezpůsobil žádné výrazné průtahy. Vláda dále uvádí, že soudy se snažily rozhodnout v co nejkratší době a že na procesní návrhy stěžovatele reagovaly, jakmile jim to umožňoval objem jejich práce.

185. Stěžovatel se domnívá, že řízení trpělo průtahy; uvádí dále, že rozhodnutí bylo vydáno bez posouzení věci.

186. Po posouzení příslušných kritérií vyplývajících z vlastní judikatury dospěl Soud k názoru, že soudy nevěnovaly věci nezbytnou péči a že v řízení došlo ke značným průtahům, které jim lze přičíst.

187. S ohledem na skutkové okolnosti případu tedy nelze celkovou délku řízení považovat za „přiměřenou“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy. K porušení tohoto ustanovení tedy došlo.

3. Řízení vedené pod spisovou značkou 23 C 227/94

188. Posuzované období začalo dne 8. června 1994 a skončilo rozhodnutím krajského soudu dne 19. prosince 2000. Řízení probíhající na dvou stupních, v nichž soudy meritorně rozhodovaly, trvalo šest let, šest měsíců a jedenáct dní.

A. K přijatelnosti

189. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod nepřijatelnosti této části stížnosti a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

190. Vláda se domnívá, že třebaže věc nebyla složitá, délka řízení je v rozhodující míře přičitatelná stěžovateli, který svým chováním neprokázal odpovědnost požadovanou od účastníků řízení. Zejména nebyl schopen zcela jasně specifikovat účel svých návrhů, které neustále měnil, a po dlouhou dobu odmítal zaplatit soudní poplatek. Stěžovatel se navíc nedostavil na žádné ze čtyř jednání konaných v dané věci a jeho námitka podjatosti vznesená dne 11. listopadu 1998 byla nedůvodná. Naproti tomu soudy respektující zásady spravedlivého procesu reagovaly na návrhy stěžovatele v přiměřené lhůtě.

191. Stěžovatel odsuzuje průtahy v řízení a uvádí, že měl právo na osvobození od soudních poplatků a na poskytnutí bezplatné právní pomoci vzhledem k tomu, že obdobným návrhům podaným v jiných řízeních bylo vyhověno.

192. S ohledem na kritéria vyplývající z vlastní judikatury dospěl Soud k názoru, že předmětné řízení probíhalo relativně plynule a že jediným výrazným obdobím nečinnosti bylo období od 8. června 1994 do 2. října 1996. Sám stěžovatel totiž podstatně přispěl k délce řízení, a to zejména z důvodu opožděného zaplacení soudního poplatku.

193. S ohledem na souhrn skutkových okolností případu, zejména na míru odpovědnosti vyžadovanou od účastníků řízení, nelze dle názoru Soudu považovat celkovou délku řízení za nepřiměřenou.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy nedošlo.

4. Řízení vedené pod spisovou značkou 39 C 508/94

194. Posuzované období začalo dne 15. listopadu 1994 a k 13. únoru 2003 ještě neskončilo; k tomuto datu již řízení trvalo osm let, dva měsíce a dvacet osm dní.

A. K přijatelnosti

195. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod nepřijatelnosti této části stížnosti a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

196. V dané věci ponechává vláda hodnocení délky řízení na uvážení Soudu.

197. Stěžovatel se domnívá, že řízení trpělo průtahy; uvádí, že dosud nebylo rozhodnuto o jeho ústavní stížnosti ze dne 21. ledna 1999, jejíž předmět je shodný s touto částí stížnosti.

198. Ačkoli stěžovateli lze přičíst k tíži jisté průtahy v řízení, Soud se domnívá, že jeho chováním nelze vysvětlit celkovou délku řízení, které pravděpodobně stále probíhá.

199. Za těchto okolností a ve světle kritérií vyvozených z vlastní judikatury Soud dospěl k závěru, že stěžovatelova věc nebyla projednána v přiměřené lhůtě.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

5. Řízení vedené pod spisovou značkou 30 C 580/95

200. Posuzované období začalo dne 6. prosince 1995 a k 5. únoru 2003 ještě neskončilo; k tomuto datu řízení vedené na dvou stupních soudní soustavy trvalo sedm let, jeden měsíc a třicet dní.

A. K přijatelnosti

201. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod nepřijatelnosti této části stížnosti a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

202. Vláda připouští, že daná věc není složitá. Naproti tomu se však domnívá, že právě stěžovatel, jenž otálel se zaplacením soudního poplatku, často měnil základ svých návrhů a jehož podání trpěla četnými vadami, je za průtahy v řízení zodpovědný. Řízení rovněž prodlužoval svým návrhem na postoupení věci jinému soudu a opakovanými neopodstatněnými námitkami podjatosti. Vnitrostátní soudy musely reagovat na řadu

procesních návrhů stěžovatele, přičemž prokázaly dostatečnou snahu, aby řízení bylo skončeno v co nejkratší době.

203. Stěžovatel prohlašuje, že s průtahy v tomto řízení není spokojen.

204. Soud v první řadě poznamenává, že v důsledku četných návrhů a námitek podjatosti vznesených stěžovatelem byly vnitrostátní soudy nuceny neustále si spis předávat, což výrazně zpomalilo průběh řízení. Jejich činnost však nevykazovala takové průtahy, aby bylo možné považovat za nepřiměřenou celkovou délku řízení.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy nedošlo.

6. Řízení vedené pod spisovou značkou 30 C 581/95

205. Posuzované období začalo dne 6. prosince 1995 a k 13. únoru 2003 ještě neskončilo; k tomuto datu trvalo řízení vedené na dvou stupních soudní soustavy již sedm let, dva měsíce a sedm dní.

A. K přijatelnosti

206. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod nepřijatelnosti této části stížnosti a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

207. Vláda sice připouští, že věc je svou povahou jednoduchá, avšak domnívá se, že délku řízení lze v rozhodující míře přičíst k tíži stěžovateli. Stěžovatel byl opakovaně vyzýván k odstranění vad svých podání, která nebyla dostatečně určitá, dále řízení zdržoval neurčitými návrhy na postoupení věci jinému soudu a na vyloučení soudců z projednávání věci. Za těchto okolností se příslušný soud nemohl soustředit na posuzování věci samé. Vláda dále uznává, že rozhodnutí ze dne 9. prosince 1997 (o osvobození od soudních poplatků) bylo antidatováno, neboť bylo vyneseno až dne 23. dubna 1999; tato chyba však podle vlády neměla na průběh řízení vliv. Dle názoru vlády soudy postupovaly v souladu se zásadami spravedlivého procesu a průtahy v řízení jim nelze přičítat.

208. Stěžovatel se domnívá, že průtahy v daném řízení zapříčinily právě soudy.

209. Soud je toho názoru, že stěžovatel tím, že podával řadu nepřesných nebo neopodstatněných procesních návrhů, neprokázal, že řízení věnoval patřičnou péči vyžadovanou od účastníka řízení ovládaného zásadou dispoziční. Pokud se týká postupu vnitrostátních soudů, nelze jim přičítat dostatečně dlouhé průtahy, aby bylo možné celkovou délku řízení považovat za nepřiměřenou.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy nedošlo.

7. Řízení vedené pod spisovou značkou 58 C 37/96

210. Posuzované období začalo dne 3. ledna 1996 a skončilo dne 28. března 2001, kdy odvolací soud potvrdil rozhodnutí o zastavení řízení. Řízení vedené ve věci samé na dvou stupních soudní soustavy tedy trvalo pět let, dva měsíce a dvacet pět dní.

A. K přijatelnosti

211. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod nepřijatelnosti této části stížnosti a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

212. Dle názoru vlády nebylo dané řízení složité; tvrdí, že délka řízení byla zapříčiněna zejména trvalým úsilím stěžovatele dosáhnout osvobození od soudních poplatků a nejasností jeho návrhů. Ačkoli soudy dospěly k závěru, že finanční situace stěžovatele neodůvodňuje jeho osvobození od soudních poplatků, stěžovatel je odmítl zaplatit. Z toho důvodu bylo řízení nakonec zastaveno.

213. Stěžovatel trvá na své námitce a tvrdí, že je bez prostředků.

214. V daném případě Soud souhlasí s tvrzením vlády a domnívá se, že délka řízení je přičitatelná stěžovateli, neboť soudy pouze v přiměřených lhůtách reagovaly na jeho četné procesní návrhy.

215. Za těchto okolností a ve světle kritérií vyplývajících z vlastní judikatury dospěl Soud k závěru, že v tomto případě byl požadavek „přiměřené délky řízení“ dodržen.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy nedošlo.

8. Řízení vedené pod spisovou značkou 23 C 66/98

216. Posuzované období začalo dne 4. června 1998 a k 13. únoru 2003 ještě neskončilo. K tomuto datu řízení trvalo již čtyři roky, osm měsíců a devět dní a před soudem prvního stupně nadále probíhá.

A. K přijatelnosti

217. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod nepřijatelnosti této části stížnosti a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

218. Vláda sice připouští, že se nejednalo o složitou věc, je však přesvědčena, že celková délka řízení byla v rozhodující míře ovlivněna chováním stěžovatele. Ten totiž podal několik návrhů na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení právního zástupce; tyto byly nadto neurčité a nedůvodné. Řízení bylo komplikováno také stěžovatelovými námitkami podjatosti a dvěma jeho návrhy na rozšíření okruhu účastníků na straně žalované. Následně se stěžovatel nedostavil na jednání nařízené na 18. listopadu 1999. Vzhledem k tomu, že stěžovatel systematicky podával opravné prostředky proti každému rozhodnutí procesní povahy, které bylo vydáno v jeho neprospěch, soudy doposud nemohly meritorně rozhodnout.

219. Stěžovatel odsuzuje průtahy v řízení a poukazuje na své právo na právní pomoc.

220. Soud se domnívá, že řízení probíhalo relativně plynule; soudy byly totiž nuceny řešit řadu procesních návrhů stěžovatele a předávat si spis z důvodu opravných prostředků podaných stěžovatelem. Nelze jim tedy vytýkat, že řízení doposud neskončilo rozhodnutím ve věci samé.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy nedošlo.

III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 ÚMLUVY

221. Stěžovatel rovněž namítá, že neměl k dispozici účinný právní prostředek způsobilý napravit nepřiměřenou délku předmětných řízení. V tomto směru odkazuje na článek 13 Úmluvy, který zní:

„Každý, jehož práva a svobody přiznané (...) Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

222. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

223. Soud se již v minulosti zabýval případy, v nichž byly řešeny obdobné otázky jako v tomto případě, a konstatoval porušení článku 13 Úmluvy (výše uvedený rozsudek ve věci *Hartman proti České republice*, § 81-84).

224. Po posouzení této stížnosti dospěl Soud k názoru, že vláda nepředložila žádnou skutečnost či tvrzení, které by v této věci vedly k odlišnému závěru. V daném případě nelze hierarchickou stížnost, ústavní stížnost či žalobu podanou na základě zákona č. 58/1969 Sb. nebo zákona č. 82/1998 Sb. považovat za účinný právní prostředek nápravy, jehož prostřednictvím by stěžovatel mohl namítat délku předmětných řízení.

225. Soud se proto domnívá, že k porušení článku 13 Úmluvy došlo.

IV. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

226. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přiznává Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

227. Stěžovatel požaduje jako náhradu materiální újmy částku 3.113.000 Kč (přibližně 98.492 €); tato částka má odpovídat částce požadované ve vnitrostátním řízení vedeném pod spisovou značkou 33 C 187/94.

Dále z titulu morální újmy požaduje částku 1.780.000 Kč (přibližně 56.317 €); ta mu měla být údajně způsobena stresem, jemuž byl vystaven, a zamítnutím jeho návrhů na poskytnutí bezplatné právní pomoci, které uplatnil v některých řízeních.

228. Vláda nesouhlasí s požadavky stěžovatele ani se způsobem, jakým vypočetl výši svých nároků.

229. Soud nezjistil příčinnou souvislost mezi vysloveným porušením a tvrzenou materiální škodou; tento požadavek tedy zamítá.

Soud se na druhou stranu domnívá, že délka řízení uvedených pod čísly 1, 2 a 4 způsobila stěžovateli jistou morální újmu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel k délce těchto řízení sám přispěl, Soud mu z titulu morální újmy na spravedlivém základě, jak to předpokládá článek 41 Úmluvy, přiznal částku 6.000 €.

B. Náklady řízení

230. Stěžovatel nežadá náhradu nákladů řízení. Soud se domnívá, že o této otázce není nutné rozhodovat.

C. Úroky z prodlení

231. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové míře marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, navýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

1. *prohlašuje* jednomyslně zbývající část stížnost za přijatelnou;
2. *rozhoduje* jednomyslně, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy u řízení vedených pod spisovými značkami 33 C 187/94, 33 C 188/94 a 39 C 508/94;
3. *rozhoduje* pěti hlasy proti dvěma, že nedošlo k porušení Úmluvy ve věci řízení vedeného pod spisovou značkou 23 C 227/94;
4. *rozhoduje* jednomyslně, že nedošlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy u ostatních řízení;
5. *rozhoduje* jednomyslně, že došlo k porušení článku 13 Úmluvy;
6. *rozhoduje* jednomyslně,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, z titulu morální újmy částku 6.000 € (šest tisíc euro), která se převede na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení, a dále případnou částku daně;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
7. *zamítá* jednomyslně v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 25. května 2004 v souladu se článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

T. L. EARLY
zástupce tajemnice

J.-P. COSTA
předseda

V souladu s článkem 45 odst. 2 Úmluvy a článkem 74 odst. 2 Jednacího řádu Soudu je k tomuto rozsudku připojeno společné částečně nesouhlasné stanovisko soudce Costy a soudkyně Mularoni.

J.-P. C. T. L. E.

**SPOLEČNÉ ČÁSTEČNĚ NESOUHLASNÉ STANOVISKO
SOUDCE COSTY A SOUDKYNĚ MULARONI**

Od názoru našich kolegů se odchylujeme v jediném bodě. Na rozdíl od nich se domníváme, že délka třetího řízení (sp. zn. 23 C 227/94) byla nepřiměřená. Toto řízení

vedené na dvou stupních soudní soustavy, na nichž se soudy zabývaly věcí samou, trvalo déle než šest a půl roku. Příklad se nám nejví jako složitý, a třebaže se zdá, že stěžovatel je kverulant, okresní soud dříve, než jej vyzval k doplnění žaloby, zůstal nečinný po dobu dvou let a bezmála čtyř měsíců. V § 192 rozsudku se uvádí, že se zde jedná o „jedinou výraznou dobou nečinnosti“. O tom sice není pochyb, ale dle našeho názoru to postačuje k tomu, aby stát nesl tíhu odpovědnosti za nepřiměřenou délku tohoto řízení.